

“Ruimte scheppen voor een sprankje van eeuwigheid”

Preek nav 2 kon2:1-19 en Mar 10:13-16

Paaskerk Baarn, 27 september 2015 Viering van de heilige doop
ds Marleen Kool-Mout

“Ruimte scheppen voor een sprankje van eeuwigheid”

Dat schreef ik boven mijn overdenking, want daar gaat het over, in de lezingen van vandaag, en ook in dat wat wij vieren in het feest van de doop. Een open hemel zoals in het verhaal van Elia en Elisa, die maakt dat je kunt aarden, je kunt oriënteren, hier beneden (Lb 800) Een kind in het midden plaatsen. (Jezus) Ruimte scheppen voor een sprankje eeuwigheid. Voor dat wat ons van God doet spreken.

Ik steek in bij het laatste verhaal. Want Jezus heeft daar ook voor, voor wat kinderen in huis hebben. Jonge kinderen, zij lijken nog besef te hebben van waar ze vandaan komen. Ze laten het soms letterlijk horen, met hun treffende uitspraken. Bijna argeloos vertelde een jongetje aan z'n moeder over de plaats waar hij was vóór hij werd geboren; als over de tijd dat 'ik bij God was'. 'Twee keer ben je daar', zei hij, 'voor je wordt geboren en als je dood gaat ga je terug...'. Uitspraken zijn het die bewegen rondom de oorsprong van leven. Uitspraken die je ervan doordringen dat je als mens niet alles kunt verklaren, niet alles kunt weten. Dat er een geheim is, dat ons leven draagt. Kinderen leven dicht bij dat geheim. Ze zijn daar ontvankelijk voor. Zij kunnen zo spreken alsof ze zojuist nog in Gods aanwezigheid waren. Zonder daar vervolgens vragen bij te hebben, hoe en waar dat dan precies is. In de voorbereiding op de doop vroeg ik jullie, doopouders, wat nu in deze tijd, van combineren van je moeder en vaderschap met al die andere taken en rollen die je hebt ... wat nu eigenlijk deze intensieve en intense fase, de boventoon voert in jullie beleving. Jullie begonnen beiden te vertellen over jullie besef van het diepe wonder waar de geboorte van een kind je dichterbij brengt. Die diepe verwondering die je voelt in nabijheid van je kinderen. Of het nu de vierde of de tweede keer is, het wordt nooit vanzelfsprekend. Hoe alles er op en aan zit en het doet. Dat ze gaat drinken, slapen, huilen en naar je lacht. Hoe groot je ook geworden bent, je blijft je er klein bij voelen. Als je kijkt naar een pasgeboren kind. Het gaat je te boven. Je gaat er onwillekeurig bij denken aan een geheim, een Schepper, een God. Kinderen zo maakten jullie duidelijk, trekken je als het ware mee naar heilige grond...En daarin geven ze ons alleen al door er te zijn, iets groots, namelijk oog voor het mysterie, voor het geheim, dat sprankje eeuwigheid. Ik denk dat het ook daar om gaat in dat kleine verhaal van Jezus en die leerlingen die de kinderen wegsturen. Jezus heeft daar weet van. Hij heeft er weet van dat er een sprankje van eeuwigheid in hen is. Daarom brengt hij de kinderen in verband met het koninkrijk van God. Het leven in dat rijk, is zoals het leven bedoeld is. Waar mensen elkaar in het midden plaatsen, waar ze elkaar beminnen, respecteren. Dat rijk dat ga je *niet* binnen op grond van je verdienste, niet op grond van je status: of je nu, in termen van onze dagen legaal, of illegaal bent, of je nu een hoge of een lage status hebt. In dit rijk gaat het om andere waarden, waarden die kinderen haarfijn aanvoelen: om eerlijkheid, om trouw gaat het. Om de ervaring dat *jij* gezien wordt. Dat wat jij geeft ook ontvangen wordt. Dat zijn ervaringen die maken dat jouw vertrouwen in jezelf, in anderen, in God, groeien kan. Dat wat jij geeft aan liefde, aan aandacht, aan zorg, aan vragen en gedachten, dat dat ook gezien en ontvangen wordt. Dat is van cruciaal belang. Als een kind, hoe klein het ook is, naar je lacht en je beantwoordt dat niet, dan is dat voor een kind een keiharde ervaring van afwijzing. Als dat te vaak gebeurt dan leert het wantrouwen in plaats van vertrouwen. Als je als kind altijd hoorde dat jij je mond moest houden dan leerde je dat jouw gedachten er niet toe doen...dat jij dus eigenlijk niets te geven had. Ieder kind heeft mensen nodig die laten merken dat je er mag zijn en er toe doet. Zo bouwt een mensenkind aan vertrouwen, aan geloof in het besef dat er voor hem/ haar bestaansgrond is. KvG is daar waar mensen ervaren dat er voor hen grond is, voor hen een plaats om te zijn. Geloven zo proef ik in de evangeliën heeft dan ook alles te maken met de wijze waarop volwassen kinderen ontvangen en aanvaarden. Dat brengt Jezus tot uitdrukking als hij de leerlingen zo sterk corrigeert. 'Hij neemt het niet' staat er letterlijk. Hij neemt het niet dat zij de kinderen verhinderen bij Jezus te komen. Hij plaatst hen juist in het

midden. Omarmt en zegent hen. Want van mensen als zij is het koninkrijk van God. Wat maakt nu dat juist een kind geschikt is voor het KvG? Het is niet dat in de bijbel kinderen op een voetstuk worden geplaatst. Als kleine prinsjes of prinsesjes die alles mogen. het gaat ook niet over onschuld of vertedering in de bijbel. Waar het wel om gaat is dat een kind kwetsbaar is.

Het is afhankelijk. Het doet een appel op de verantwoordelijkheid van ouders, van anderen die voor hem zorgen. Het heeft liefde nodig, warmte, aandacht.

Dat is het ene waarom een kind geschikt is voor het KvG. Waar wie kwetsbaar is wordt gezien, wordt beschermd, waar liefde wordt gegeven, komen mensen tot hun recht. Daarin krijgt dat rijk van God, het koninkrijk gestalte. Het andere waarom ik denk dat Jezus juist een kind in het midden zet heeft te maken met hun wijze van waarnemen. Hun directe, onmiddellijke ervaren. Zij voelen aan of iets echt gemend is en betrouwbaar is.

Godsdienstfilosoof Han Fortman heeft zich veel bezig gehouden met die gevoeligheid van kinderen voor geloof en God. Kinderen schrijft hij, hebben het voorrecht om te kunnen zien wat is. Hun verhouding tot de wereld is oorspronkelijk. Ze hebben een open geest. De dingen zijn voor een kind nog nieuw, hevig, bewegend. Dat vergeet je nooit, als je ziet dat je kind voor het eerst de maan ziet, dat grote ronde licht aan de hemel, of wanneer het voor het eerst die magische kracht van de wind ontdekt, omdat takken gaan bewegen. Een en al mysterie...waar ze jou weer in laten delen...Hun open geest, hun intuïtie neemt hen mee en laat hen ons zien wat is. Daarom plaatst Jezus hen ook in het midden, omdat zij de grote mensen als vanzelf op heilige grond zetten....William Wordsworth schrijft over die ontvankelijkheid voor God prachtig in een van zijn gedichten:

*Niet in vergetelheid en niet
in naaktheid komen wij
ter wereld, maar op wolkenwagens,
bij God vandaan,
en in ons prille bestaan
omstraalt ons hemels licht.*

Kijkend door de ogen van Elisa,

past dit beeld ook bij het heengaan van Elia.

Op een wolkenwagen gekomen op een wagen van vuur gegaan...

Elisa ziet hoe zijn vriend en leermeester in dat hemels licht wordt opgenomen.

Elisa kon dit zien met de ogen van zijn hart. Hij heeft zo leren zien...door wat Elia hem in hun samen optrekken had laten zien: visioenen, mogelijkheden, openingen om te doorbereken wat vastzat...Het leren zien is cruciaal voor de roeping van Elisa.

Hij krijgt de geest van Elia omdat hij ziet. Met de ogen van zijn hart, zijn ziel, zijn geest.

Elisa pakt de mantel van Elia op voordat hij hem aantrekt slaat hij net als de grote profeet dat deed, op het water en er ontstaat een begaanbare weg.

dat is diepe doop symboliek! Je gaat door het water...maar er zal een weg verschijnen..

er zal voor jou grond zijn om te bestaan. Dat drukken we uit met de doop.

Een diepe geloofservaring wordt hier beschreven. Een geopende hemel. Een die raakt aan de ervaring die wij opdoen als een kind in ons midden wordt geboren. Daarom, lieve doopouders zijn wij met jullie dankbaar dat wij het diepe wonder van hun leven met jullie mogen vieren.

Dat we mogen gedenken dat zij geschreven staan in de palm van Gods hand. Dat ook met hun geboorte de hemel een beetje is open gegaan. Het is aan jullie aan ons allen dat we dat geheim behoeden en bewaren: dat sprankje van eeuwigheid dat sinds het begin in ieder van ons is gelegd. Jullie mogen hen voorgaan in een wijze van leven dichtbij het koninkrijk, Je zult zelf sterk en hoopvol moeten zijn om het je kinderen door te geven, het geloof, dat die nieuwe wereld komen kan...waar liefde en brood is voor allen.

Hoopvol en sterk, maar ook ontvankelijk als een kind.

Bereid vooral om je schoenen uit te trekken op die momenten dat zij jou uitnodigen op heilige grond. Een moment van eeuwigheid dat zich zomaar kan aandienen waar zij met hun aandacht zijn en jou vragen het ook te zien, dat wat is.

Amen.